

135 Başı Dumanlı Dağlarım 2

– Necmi Yaprak · 10 Mart 2010

Yine akşamın karanlığı düşmek üzere
Yirmişer kişilik canlarla birlikte
Yürüyoruz karanlıkların içine
Dağların arasında kuytu köşelerde
İçin için ayazı yedikçe
Sabahı gelmeyen gecelerde
Hiç dua ettin mi
Bir an önce
Sabah olsun diye

Bir damla uykuya hasret gözlerin
Korkudan küf bağlanmış yüreğin
Gelmedikçe özlemle beklediğin
Olduğun yerden kımıldayamazsın
Sıkıntıdan patlarsın
Dayanamaz haykırırsın
Çıkın lan ortaya
Gelin ben burdayım
Hiç çağırdın mı
Bir an önce
Azrail gelsin diye

Ey benim şairim, ozanım
Derdimi yazanım
Söyletmeyin beni diye
Kaç kez yalvardım
Sen yazını yaz
İstersen beni anlat
Ben dağlara çıkayım
Benim derdim çok
Başı dumanlı dağlarım var
Yüreğim kanar
Canlar vuruldukça
Ruhları yıkanır
İsyanlarım yankılanır

Dağlar taşlar ayaklanır
Baykuşlar bile saklanır
Ne akrep ne yılan kalır
Beni gören
Kaçacak delik arar
Yer yarılr
Yerin dibine girer
Bana kan kokulu dağlarım
Yaralı canlarım kalır
Hiç yalvardın mı
Yetişin diye

Dağlar düz ovaya benzemez
Kimse dağlara gelemes
Kendi başına kalırsın
Ne gelen var ne giden
Saatler geçtikçe
Zaman daralır
Hiç yalvardın mı
Allahım
Canımı al diye

Bu şiirimi 1990 yılında yazdığım BAŞI DUMANLI DAĞLARIM şiirimi sayfaya yazdıktan sonra birden karalamaya başladım belki yarım saat sürmedi öylesine karaladım

10.03.2010